

Spis treści

Wstęp	7
1. Jerzy Partyka – młodość i edukacja	11
2. Interdyscyplinarna działalność Jerzego Partyki	21
2.1. Działalność pedagogiczna	23
2.2. Popularyzator muzyki wśród dzieci i młodzieży	27
2.3. Dziennikarz i publicysta	34
2.4. Propagator muzyki jazzowej i dyrygent	46
2.5. Pianistyczna działalność Jerzego Partyki	54
3. Działalność kompozytorska	59
3.1. Twórczość dla dzieci	61
3.2. Muzyka teatralna	65
3.3. Muzyka filmowa i telewizyjna	72
4. Inne formy działalności	73
Podsumowanie	79
Bibliografia	85
Aneksy	91
Spis aneksów	131
Spis fotografii	133
Indeks nazwisk	135

Wstep

Grudziądz jest miastem, z którego wywodzi się wielu znanych artystów, pisarzy i muzyków. Sięgając do XV wieku wymienić należy przede wszystkim Piotra Wilhelma z Grudziądza (1392-1480, Petrus Wilhelmi de Grudencz), kompozytora i poety, twórcę pieśni i motetów. Także w XX wieku Grudziądz może pochwalić się plejadą sławnych muzyków – wykonawców i kompozytorów. Listę tę otwiera Henryk Czyż (1923-2003), dyrygent, kompozytor i propagator muzyki, Augustyn Bloch (1929-2006), kompozytor, organista, współorganizator Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej „Warszawska Jesień”, Piotr Janowski (1951-2008), znakomity skrzypek, laureat I nagrody V Międzynarodowego Konkursu Skrzypcowego im. Henryka Wieniawskiego w Poznaniu w roku 1967 oraz Stefania Toczyska (1943), mezzosopran, śpiewaczka operowa, znakomita odtwórczyni ról dramatycznych w operach Bizeta, Rossiniego i Verdiego. Dodać tu wypada także nazwiska twórców muzyki rozrywkowej, jak na przykład Ryszard Poznakowski (1946), kompozytor przebojów, pianista, organista, członek zespołów Czerwono-Czarni, Trubadurzy, Maciej Kossowski (1937), trębacz, piosenkarz, kompozytor, członek zespołu Czerwono-Czarni czy też Lucjan Kydryński (1929-2006), dziennikarz, krytyk muzyczny i konferansjer¹.

W takim mieście urodził się i wychowywał bohater niniejszej książki Jerzy Partyka: pianista, dyrygent, kompozytor, dziennikarz muzyczny i popularyzator muzyki. Autorka pragnie przybliżyć postać, dokonania i wkład w kulturę muzyczną Pomorza i Wybrzeża Gdańskiego artysty, który całe swe dorosłe życie związał z tym regionem; ukazać go jako człowieka pełnego inicjatyw, nowych pomysłów, jako animatora życia muzycznego regionu.

Jerzy Partyka w Grudziądzu spędził dzieciństwo i młodość, po czym przeniósł się do Gdańska, gdzie uzyskał muzyczne wykształcenie i rozpoczął zawodową pracę. Informacje, jakie tu wykorzystałam, czerpałam z publikacji książkowych, artykułów prasowych, recenzji muzycznych, a także materiałów udostępnionych przez Jerzego Partykę oraz z wywiadu, jaki przeprowadziłam z nim w Gdańsku w listopadzie 2012 roku.

W tym miejscu warto wyjaśnić termin animator kultury. Animacja, a także animacja muzyczna odnosi się do wszelkich działań kulturalnych i społecznych.

¹ E. Dziębowska (red.), *Encyklopedia Muzyczna PWM*, t. pe-r, PWM, Kraków 2004.

„Celem animacji staje się bowiem zmiana otaczającej rzeczywistości, najczęściej środowiska lokalnego i jego niedoskonałości”². Samo słowo animacja wywodzi się od łacińskich rzeczowników: *anima* – dusza, *animato* – ożywienie oraz czasownika *animus* – tchnąć w coś życie, powoływać do życia³. Wielość znaczeń tego słowa podyktowała również kilka definicji. Według jednej z nich: „Animacja polega na tym, aby tchnąć duszę, sens w grupę, zbiorowość, społeczeństwo i wywołać ożywienie, aktywność. Animacja jest zdecydowanie nastawiona ku przyszłości, ku zmianie osób, grup i struktur”⁴. To właśnie czynił przez całe swe życie i takim właśnie działaniom poświęcił się w swej pracy zawodowej Jerzy Partyka.

Różnorodne etapy jego działalności przedstawiono w czterech rozdziałach merytorycznych. Kolejno zaprezentowano jego notę biograficzną, a następnie wieloaspektową działalność muzyczną – jako pedagoga, popularyzatora muzyki (klasycznej i jazzowej), dziennikarza, pianisty i kompozytora. Pracę zamyka podsumowanie i bibliografia, a uzupełnieniem strony merytorycznej są aneksy.

Pragnę podziękować Panu Jerzemu Partyce za cenne wskazówki, udostępnione materiały archiwalne, a także fotografie ilustrujące różne etapy jego pracy zawodowej.

² M. Okupnik, *Animacja. Rekurs w stronę teorii i praktyczne implikacje*, „MUZYKA. Historia. Teoria. Edukacja” nr 2/2012, Rocznik Instytutu Edukacji Muzycznej, Wyd. UKW, Bydgoszcz 2012, s. 133.

³ Tamże, s. 135.

⁴ Tamże, s. 135-136.